

Nr. 57 – 2019

Kære alle	Side 1
Hvorfor er Skt. Therese af Lisieux missionernes Skytshelgen?	Side 2
Karmel og missionen	Side 3
Bøn	Side 4
Den ekstraordinære missionsmåned 2019	Side 4
Mission Rosenkranz	Side 5
Verdensmissions søndag	Side 5

Layout og ombrydning: Poul Erik Larsen, Herning
Redaktion: P. Quang Minh Nguyen

Tryk: WERKs Grafiske Hus a/s, Højbjerg

Skrifter: Adobe Garamond Pro og Gill Sans

Kære alle,

I 1919 skrev pave Benedict XV (kendt som Missions Paven) det apostoliske brev, Maximum Illud, hvori han inviterede os til at forkynde Jesu Kristi Evangelium til hele verden. Den Store Missionsbefaling. Dette år er det 100 år siden, og brevet er stadig lige så relevant nu - ja måske endda mere - end det har været nogensinde. Pave Franz har udvalgt oktober 2019 til at være en ekstraordinær missionsmåned, som afsluttes med at blive fejret den 27 oktober 2019. Det verdensomspændende tema, som pave Franz har angivet er: "Døbt og Sendt - Kristi Kirke på Mission i Verden".

Hvorfor gør vi dette?

De tre vise mænd fra Østen i Matthæus 2, 1-2 kom til Betlehem for at lede efter Jesus og tilbede ham. Det er den samme rejse, som alle døbte mennesker skal foretage i deres hjerte, foretage, for at lede efter Jesus, efter fred, efter glæde, efter helbredelse, efter svar, efter formål. Vi tager på rejse for at lede efter Jesus. Da de vise mænd havde fundet ham, ærede og tilbad de ham, og de tog hjem til deres egne lande for at dele med andre den historie om Frelseren, som de havde fundet. De var missionærer, de forkyndte om Jesu fødsel.

Vi samles hver søndag i kirken for at møde Jesus. Vi kommer i kirke for at ære Gud, bede til ham, og fejre gudstjeneste. Vi befinder os stadigvæk i den proces, det er at lære om Jesus - og den lære, den proces stopper aldrig. Vi lærer om, hvad Jesus betyder i vores liv. Vi lærer om hans fred under alle forhold - hans glæde midt blandt udfordringer.

Hans helbredelse, ansigt til ansigt med så mange sår. Hans svar på de mange spørgsmål, vi stiller. Vi lærer også, hvem han er for os, og således lærer vi at forstå, hvorfor vi er i kirke - vi ser formålet dermed.

Som katolikker, der er døbte, er vi Kirken - Kristi kirke. I den egenskab er det vores pligt at reagere på vor Herre Jesu Kristi befaling: "Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen" (Mk. 16;15). At adlyde dette mandat, som Herren har givet, er ikke en valgmulighed for Kirken. "Kirken, som Gudsfolket på pilgrimsfærd, er ifølge sit væsen 'missionerende', da den selv kan føre sin oprindelse tilbage til Sønnens og Helligåndens sendelse i overensstemmelse med Gud Faders plan". Med Andet Vatikaner koncils ord, er den "essentielle opgave" for Kirken af natur at være missionerende. (Ad Gentes). "Evangelisation er i virkeligheden nåden og kaldet, der passer sig for Kirken, dens dybeste identitet, den eksisterer for at evangelisere." (Evangelii Nuntianti). Koncilet udtalte videre, at hvis Kirken skal forblive trofast over for sig selv, og forkynde Jesus som korsfæstet og opstanden for alle - den levende og barmhjertige Frelser - "så må Kirken ansporet af Helligånden, vandre ad den samme vej, som Kristus vandrede, en vej med nøjsomhed og lydighed, med tjeneste og selvopofrelse". I apostlen Paulus brev til Filipperne 2;15, siger Skriften, at når vi giver Gud lov til at arbejde i os, så vil vi "være uangribelige og uden svig Guds lydefri børn midt i en forkvaklet og forvildet slægt, hvor I

missio Danmark
P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56, 2900 Hellerup
konto 4183 1686 3564 – MobilPay 57 577
www.missio.dk – e-mail: missio@missio.dk

missio

Verdenskirken – vort ansvar

stråler som himmellys i verden". Lad os skinne, som den stjerne, der ledte de vise mænd til Jesus.

Hvert sogn kan have hver sine egne aktiviteter i oktober måned som en hjælp for alle til at overveje og forberede sig på at gå ud i verden som missionærer. Menigheder opmuntres til at organisere missions - fremstød, der rækker ud for at møde de mange nødlidende, de syge, de ældre og ensomme ikke bare inden for eget sogn, men også udenfor vore egne grænser.

Vi er døbt og sendt. Vi er Kristi Kirke - på Mission i verden. Vi opfordres til at gå ud og fortælle verden omkring os om den Frelser, som vi har fundet, og som vi ærer og tilbeder. Et missionsarbejde er aldrig afsluttet, fordi hver ny generation skal høre evangeliet, så de enkelte kan antage den kristne tro. Kirken hele tiden forkynder kristendommens kærnebudskab. Det er nødvendigt med en kontinuerlig evangelisering for, at alle skulle have mulighed for at tage troen til sig som sin personlige overbevisning. Dåben alene er ikke nok til at kalde sig kristne. Den kristne tro indebærer et helt nyt liv. Tro uden trosliv er ikke ægte.

Jesus sagde til sine disciple, at de skulle være vidner i Jerusalem, i omegnen og til verdens ende (Apg 1: 8). Vi er sendt til de mennesker, som Gud har placeret i vort liv fx. vores familier, klassekammerater, kolleger eller naboer, for at deres fællesskab med Gud kan blive genoprettet. Gennem os vil Gud udføre sin mission, at genføre dem med sig. Vi er missionærer. Guds mission er vort mission. Gennem bøn, vort liv med Gud og kærlighedens gerninger kan vi deltage i Guds mission i dag.

Verdensmissions søndagen bliver fejret over hele verden i vores katolske kirke en gang årligt. Verdensmissions søndagen, der foranstalter arbejdet for troens udbredelse, er en gunstig lejlighed til at hjertet for missionen i alle kristne menigheder kan efterleve det store krav, evangeliseringen har, gennem bøn, livsvidnesbyrd og gennem ejerfællesskab. Derfor vil jeg opfordre alle til at give en rundhåndet gave til Verdensmissionen. Tak for al jeres støtte. Det kan godt være i bøn, økonomisk eller på anden måde. I og jeres ønskes alt godt, Guds velsignelse og fred.

P. Quang Minh Nguyen

Hvorfor er Skt. Therese af Lisieux missionernes Skytshelgen?

Therese eller "Den lille Blomst" sagde engang: "Kærlighed er den ypperligste vej til Gud. Jeg kunne endelig hvile... Jeg forstod, at Kirken havde et Hjerte og at dette Hjerte brændte af kærlighed". Man kan spekulere over, hvorfor Pave Pius XI, i 1927 udnævnte St. Therese af Lisieux til at være missionernes Skytshelgen.

Selvom hun aldrig forlod klosteret, blev hun "med-skytshelgen" ved siden af den store St. Frans Xavier, som rejste til mange lande og som konverterede det meste af Asien. Det andet Vatikanconcil definerede missionsarbejdet i disse vendinger: "Al missionsarbejdes endemål er evangelisering og etablering af kirken blandt folk eller grupper, hvor den endnu ikke har slået rod". Som missionær, der arbejder med en før-kristen kultur, er det en stor trøst at have helgener som St. Frans Xavier og St. Therese af Lisieux ved min side i arbejdet for missionens apostolat i Central Amerika. I hendes selvbiografi: En sjæls historie, tænker St. Therese på den nye frihed i en ny glæde, som hun vil komme til at nyde i Himlen. Hun skriver: "Der vil ikke længere være noget kloster eller noget indelukke og min sjæl vil blive i stand til at flyve til fjerne lande sammen med dig". I 1927 udråbte Pave Pius XI St. Therese til missionernes Skytshelgen. Men hvordan kunne en person, som endog aldrig havde været udenfor klosteret få titlen "Missionernes Skytshelgen?". Kan en person blive sjælens missionær uden nogensinde at have været hjemmefra?

Et brændende ønske om sjæle

Fra en tidlig alder havde St. Therese et brændende ønske om at tage på missionsarbejde. Hendes store iver og brændende ønske om at vinde sjæle var indgydet i hende allerede fra en tidlig alder. Hun skriver om en Nåde hun modtog ved sin omvendelse: "Som Hans Apostle sagde: 'Herre, Jeg har fisket hele natten og ikke fanget noget'... Han gjorde mig til sjælefisker. Jeg erfarede et stort ønske om at omvende syndere, et ønske jeg aldrig før havde følt så stærkt". Måned senere, i juli 1887, ville hun blive bekræftet i sit kald. Det skete i Katedralen i Lisieux. "En søndag, da jeg sad og betragtede billedet af Vor Herre på Korset, blev jeg slået af synet af blodet, der flød fra en af Hans guddommelige hænder. Jeg følte et stik af smerte ved tanken om, at det blod var ved at falde ned på jorden, uden at der var nogen, som skyndte sig at samle det op. Jeg var besluttet på, åndelig set, at forblive ved Korsets fod for at modtage denne guddommelige dug. Jeg forstod, at jeg skulle hælde den ud over sjælene... Jeg ønskede at give min Elskede at drikke og jeg følte at jeg var opslugt af denne tørst for sjæle. Det var imidlertid ikke præsters sjæle der tiltrak mig, men dem, der tilhørte store syndere". Hendes fysiske liv på jorden var forankret i klosteret, men hendes missions hjerte, der brændte af iver for sjæle, var allerede på missionsmarken i fjerne lande.

At betragte Kristus er nøglen til Missionens autenticitet og virke

St. Johannes Paul II sagde ved mange lejligheder: "Mennesket har brug for at betragte Kristi ansigt". Ansigtet er intimt og omfatter de fleste af vores sanser, det er sådan, vi lærer andre mennesker at kende. Vi ser med vore øjne og erkender, og et smil eller en rynket pande er tegn på de følelser, som vi oplever fra det ene øjeblik til det næste. St. Therese betragtede Den korsfæstede Kristus ansigt, og af kærlighed til sjælene, gav hun sit liv til Den korsfæstede Kristus. Efter at St. Therese var trådt ind i Karmelitterklosteret, forstod hun sit missionskald ud fra et kontemplativt synspunkt. Hun skrev: "Ved offeret Jesu fødder havde jeg under min ransagelse forud for aflæggelsen af mit klosterløfte erklæret, hvad jeg var kommet til Karmel for: Jeg var kommet for at redde sjæle og især bede for præster. Når man ønsker at opnå et mål, må man benytte sig af visse midler; Jesus fik mig til at forstå, at det var gennem lidelsen, at Han ønskede at give mig sjæle, og min tiltrækning til lidelsen voksede i forhold til dens forøgelse". I den note hun skrev d. 8. september 1890 bad hun Jesus: "Måtte jeg redde mange sjæle...". Imod slutningen af sit liv (19.03.1897) tilføjede hun, at hun ønskede "at redde sjæle selv efter min død". Princippet i hendes liv som karmelit var konstant: Det er "ved bøn og ofre at man kan hjælpe missionsarbejdere". Ved at følge hendes eksempel har det været min erfaring, at kontemplativ bøn er absolut nødvendig i arbejdet med missionerne. Den hellige Messe, eukaristi, tilbedelse, bøn og faste er meget vigtige i missionærens liv og er "kilde og højdepunkt" hvorfra al missionsaktivitet udgår.

Det andet Vatikanconcil og missionsarbejdet

Det andet Vatikanconcil definerede missionsaktivitet i følgende vendinger: "Missionsarbejdets særlige slutaktivitet er evangelisering og etablering af kirken blandt folk eller grupper, hvor den endnu ikke har slået rod". Skt. Johannes Paul II erklærede i "Redemptoris Missio", at trinene i Kirkens evangelisering kan opsummeres i følgende punkter:

- 1) den enkle tilstedeværelse af og vidnesbyrd om et kristent liv;
- 2) menneskets udvikling;
- 3) liturgi og bøn;
- 4) dialog mellem religionerne;
- 5) den klare forkyndelse af evangelierne og katekesen.

Pave Pius XI og Missionens Skytshelgen

Så foruden St. Frans Javier, som converterede det meste af Asien, genkendte Pave Pius XI i St. Therese af Lisieux's bøn og kontemplative liv noget absolut essentielt for dem, som er aktive i missionsmarken. St. Therese var en åndelig mester i det kontemplative liv. Hun anså sit kald og sine medsøstres kald til at være "åndelig mor" for missionen og missionærerne. Hun erklærede: "vores kald er ikke at høste de modne afgrøder; Jesus siger ikke: "Slå øjnene ned, se markerne og gå ud at høste". Vores kald er mere sublimt end det. Her er Jesu ord: "Løft dit ansigt og se! Se hvordan der er ledige pladser i Himlen; dem beder Han dig udfylde. Du er min bedende Moses på bjerget; bed mig om arbejdere og jeg vil sende dem til dig. Jeg venter blot på en bøn, et hjertes suk! Kunne man ikke sige, at bønnens apostolat er højere end prædiken? Vores mission som karmelitter er at støbe evangeliske arbejdere, som kan redde millioner af sjæle, for hvem vi vil være mødre". (5) Gennem dåben blev vi alle kaldede til at være missionærer. Nogle er kaldet til at gå ud på missionsmarken, mens andre følger Kristus på missionens marker uden nogensinde at forlade hjemmet. Der er nogle, som følger St. Frans Xavier's eksempel og andre St. Therese af Lisieux's eksempel, begge er kaldede til mission, nemlig missionen at redde sjæle.

KARMEL OG MISSIONEN

Skt. Josefs Karmel, Hillerød

"En karmeliterindes missionsiver bør omfatte hele verden", skriver den Lille Therese i sine selvbiografiske skrifter. Selv havde hun to præster i missionen, som hun fik til opgave at bede særligt for. Men hun håbede, at med Guds nådes hjælp kunne hendes bøn være til gavn for mere end to missionær-

er. Hvorledes var dette muligt for en nonne, der levede sit klosterliv uden nogensinde at komme udenfor murene til Karmelklostret i Lisieux? "Det er gennem bøn og offer, at man kan hjælpe missionærerne", forklarer Therese. Kirken har bekræftet Thereses intuition ved at udråbe hende som 1) Missionsens værnehelgen eller 2) en af Missionens værnehelgener.

I vores Konstitutioner siges at: "Alle i Karmel skal bestræbe sig på at fremme en missionsånd, som skal besjæle deres kontemplative liv. De skal især bede for dem, som udbreder evangeliet, ... for evangeliseringen af folkeslagene, for at alle må være åbne for Kristi budskab".

Kirkeklokkernes mission: Når vores klokker ringer til messe og de daglige tidebønner, missionerer vi for omgivelserne: Klokkerne siger "Kristus er opstanden! Kristus er opstanden" (Thomas Merton).

Hverdagslivets gensidige mission: Gennem vores væremåde og gode eksempel, kan vi være "missionærer" for hinanden. Enhver af os har sin egen særlige mission i og for fællesskabet. I koret, under tidebønnerne forkynder vi Guds-ordet for hinanden og for dem, der er til stede i kirken.

Skønhedens mission: Nutidsmennesket er ganske træt af en mængde ord, også fromme ord. Men gennem ordløs skønhed kan missionsbudskab ofte nemmere trænge ind i hjertet. I klostret maler nogle søstre ikoner. Ortodoksien kalder ikoner for "åbne vinduer mod himlen". Smuk kunst kan være en missionær, der hjælper mennesker til at se en aflans af Guds mysteriums skønhed.

Klosterdragtens mission: Når vi forlader klausuren for et eller andet nødvendigt ærinde, missionerer vi gennem vores klosterdragt. Dragten taler om, at vi er viiede til Gud. At der findes en alternativ måde at leve på. Ofte bidrager klosterdragten til, at folk tager kontakt og tør stille spørgsmål.

Smilets mission: At gå rundt på gaderne og synge vækkelses-sange er ikke vores stil. Men at vidne om at Gud er uendelig glæde, kan man gøre med et enkelt smil.

Tilbedelse for mission: Hvert år i oktober, på Missions-søndagen, har vi tilbedelse i løbet af dagen.

"O Jesus... jeg ville rejse jorden rundt, prædike dit navn og plante dit sejrige kors på vantro jord, men... jeg ville ikke være tilfreds med en enkelt mission, jeg ville på samme tid forkynde Evangeliet i alle fem verdensdele og helt ud på de fjerneste øer", skriver Therese og fortsætter: "Jeg ville være missionær, ikke kun i nogle år, men jeg ville have været det lige fra verdens skabelse og helt til tidernes ende...".

Mennesket, missionær sendt til hele skabningen: "Prædik evangeliet for hele skabningen", siger Jesus i Markus 16, 15. Ofte fokuserer man ensidigt på mission til folkeslagene og glemmer, at også resten af skabningen er inddraget i Kristi Påskemysterium. Pave Frans skrev i sit fastebudskab 2019: "Ved på konkret vis at bringe Kristi sejr over synd og død ind i vort liv, bliver vi også i stand til at udstråle dens forvandlende kraft til al skabning". Vi behøver ikke, som den hellige Frans, bogstaveligt gå ud og prædike for fugle og birketræer, men hvis vi i vores måde at omgås med hele Guds skabning åbenbarer, at vi er Guds børn, «kan skabelsen selv fejre Påske og åbne sig mod den nye himmel og den nye jord», siger pave Frans.

Skabningen, missionær sendt til mennesket: Alt i Guds univers er udsendt til mennesket med et budskab om hans vished, skønhed, ømhed og omsorg. "Himlen fortæller om Guds herlighed (s 19), hver ny dag kommer som en missionær og forkynder noget vigtigt for os. Er vi rede til at opfange denne undervisning? Kan vi være tavse og stille nok for at komme ind på bølgelængden for disse ordløse budskaber fra Gud?... Vi kan ikke selve missionere, hvis vi ikke selv først er blevet missioneret. Og ikke at forglemme, at Gud selv er den første og største Missionær, og al missions kilde...

I Karmel "vil søstrene i Kristus favne himmel og jord. Solidariske med Kirkens universelle mission frembærer de i deres bøn til Faderen glæder og håb, sorger og ængstelser hos vor tids mennesker, især de fattige og lidende" (fra Karmeliternonnernes Konstitutioner).

BØN

Gud vor Fader,
da Din Søn stod op fra de døde,
pålagde Han sine efterfølgere den opgave
at gå ud og gøre alle folkeslag til Hans disciple.
Ved Dåben sendte Du os ud
for at fortsætte denne mission blandt alle nationer.
Giv os ved Helligåndens gaver Kraften
til mod og glæde,
når vi bærer vidnesbyrd om evangeliet,
så at den mission, der er blevet os betroet,
og som stadig langt fra er tilendebragt,
må bringe liv og lys til verden.
Må alle folk erfare Jesu Kristi frelsende kærlighed
og generøse barmhjertighed.
Han, som lever og råder med Dig
i Helligåndens enhed
en Gud, fra evighed til evighed.

DØBT OG SENDT

KRISTI KIRKE PÅ MISSION I VERDEN

Den ekstraordinære missionsmåned oktober 2019

Pave Frans har udråbt den Ekstraordinære missionsmåned i oktober 2019 som markering af 100 året for Pave Benedict XV's Apostoliske brev Maximum Illud.

Temaet for den ekstraordinære missionsmåned i oktober 2019

”Døbt og sendt: Kristi Kirke på mission i verden” er det tema Pave Frans har valgt til den ekstraordinære missionsmåned. Vækkelse af opmærksomheden på mission blandt folk og genoplivning af følelsen af ansvarlighed for Evangeliets forkyndelse med ny entusiasme, er temaer, som er forbundet i den pastorale bekymring Pave Benedict XV udtrykker i sit Apostoliske brev Maximum Illud, udgivet for 100 år siden, med den levendegørelse af mission, som Pave Frans i sin seneste Apostoliske formaning Evangelii Gaudium udtrykker, hvor han skriver, at missionær handling er paradigmet for enhver opgave i kirken. EG 15).

Hvordan skal vi leve i den ekstraordinære missionsmåned Oktober 2019?

Der er fire aspekter, præciseret af Pave Frans, om hvordan man mere intenst kan gennemleve en forberedelsens rejse op til den ekstraordinære missionsmåned oktober 2019:

1. Et personligt møde den levende Jesus Kristus i Hans kirke gennem eukaristien, Guds ord, personlig og fælles bøn.
2. Vidnesbyrd gennem missionerende helgener, martyrer og forkyndere af troen som et udtryk for kirkens udbredelse til hele verden.
3. Formel mission: Biblen, gennem katekese, spirituelt og teologisk.
4. Missionsk velgørenhed.

Kongregationen for troens form.

I 1622, blev kongregationen for troens form – skabt af Pave Gregory XV for at promovere og fokusere på arbejdet med evangelisering og kirkens missionære indsatser. I 1967 bekræftede Den Hellige Pave Poul VI værdien af den apostoliske tjeneste og gav den et nyt navn: Kongregationen for folkenes evangelisering. Alle døbte er, qua den fuldkomne virkning af den kristne tro udtrykt i aktiv velgørenhed, ansvarlig for Kirkens mission og skal støtte Den Hellige Fader i hans mission som universel hyrde.

De Pavelige Missionsværker

De Pavelige Missionsværker er forpligtet til at promovere og understøtte kirkens missionære indsatser gennem bøn, selv-opofrelse og kald til mission. Disse fællesskaber blev født af dyb bekymring for mission både blandt lægfolk og gudsindviede i det 19. og 20 århundrede. Kongregationen for folkets evangelisering sammen med de Pavelige Missionsværker er netop i færd med at forstærke deres ”indsatser ved at udarbejde og distribuere hjælpemateriale i lyset af [deres] mission og dens nødvendige udformning så missionens integritet, opmærksomhed og ansvar igen kan blive en del af det almindelige hellige og troende Guds folk”.

Mission Rosenkrans

Siden begyndelsen af sit pontifikat har Pave Frans opfordret til bøn af rosenkransen som en vej for kristne til at kontemplere over Jesu og Jomfru Marias liv og efterligne deres eksempler.

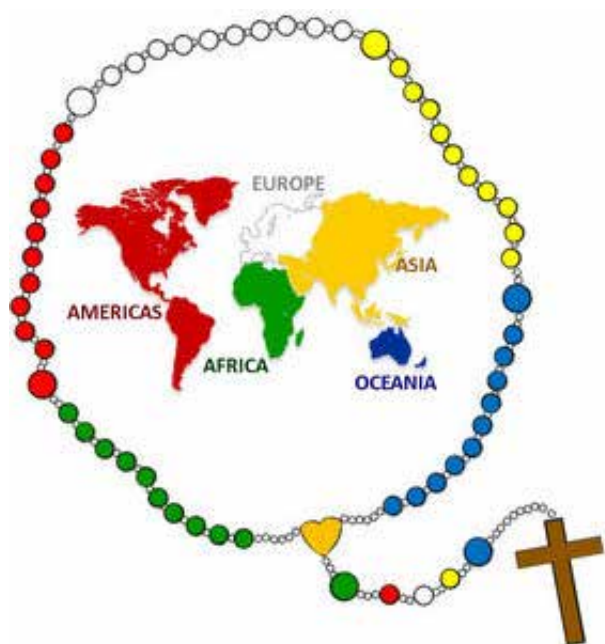
Mission Rosenkrans er en særlig form for bøn, etableret i 1951 af Ærkebiskop Fulton J. Sheen, daværende leder af Missio i USA. Han så vores behov for at bede for hele verden og især for dem, som er fattige og sårbare, både i USA og oversøisk.

Mission Rosenkrans er meget populær blandt børn og er en vidunderlig vej for børn til at erfare og forstå, hvad det betyder at tilhøre en universal kirke, et globalt fællesskab af mennesker fra forskellige kulturer.

Mission Rosenkrans er som en åndelig øjenåbner fordi, mens børn i Danmark beder for oversøiske børn, er der børn ude i verden, som også beder for dem i en fantastisk udveksling af bøn gennem fællesskab i tro og venskab.

Mission Rosenkrans er forskellig fra traditionel rosenkrans på den måde, at den udgøres af fem forskellige farver. Hver farve repræsenterer et kontinent i verden og det støtter forståelsen, når børn beder for børn på et andet kontinent, som lever i fattigdom og modgang.

- Afrika er repræsenteret ved grøn, som symboliserer skove og græssletter.
- Amerika er repræsenteret af rød, som symbol på brændende tro.
- Europa er hvid, fordi Pave Frans har sit hjem i Rom.
- Oceanien er blå som symbol på havet, der omgiver de mange øer der.
- Asien er repræsenteret med gul, som symbol på solen som stiger op i øst.

Verdensmissions søndag

Verdensmissionens søndag er som regel den næstsidste søndag i oktober, og den er en mulighed for at reflektere over mission som selve hjertet i kirken. Evangelisering? Det er at bringe de gode nyheder om Jesus Kristus ind i livet for alle mennesker over hele verden.

I evangeliet gør Kristus det klart for sine disciple, at hans liv er en tjeneste, hvori han udfører den mission, som hans Fader har givet ham: At bringe sin nåde til verden. Dét store mål må disciplene dog ikke lade sig distrahere af, men når de er nær Ham, vil de også være tæt forbundet med Ham i Hans mission.

Ved sin himmelfart befalede Kristus sine apostle "at gå og gøre disciple af alle nationer". Og gennem tiderne har denne "store mission", der blev givet til Kristi Kirke, været reflekteret i hellige, kendte og ukendte liv som fx: Skt. Augustins mission til Storbritannien i det 6. århundrede; af Skt. Frans af Assisi og Skt. Dominicus i hele middelalderens Europa, opdagelsesrejser og håb til den nye verdens lyse horisonter, og modige missioner gennem de mørke tider i reformationens England.

I vores tid fornyes missionen. Pave Johannes XXIII opfordrede til en "ny pinse". Det andet Vatikankoncil taler om en "missionskirke", hvori alle døbte er kaldet til at forkynde om Kristus ved "levende vidnesbyrd og det talte ord". I en hastigt skiftende verden opfordrede Paven, Skt. Paul VI, til en "ægte evangelisering", hvor "navnet, læren, livet, løfterne, kongeriget og mysteriet om Jesus fra Nazareth, Guds søn, skal være proklameret"; for ved at føre os til Gud og til vor Faders nåde er Jesus "den allerførste og største evangelist".

Som disciple af Kristus og medlemmer af hans kirke er vi også sendt ud i verden for at evangelisere og for at bringe evangeliets gode nyheder til alle, vi møder. Evangelisering er ikke kun en opgave blandt nogle få, men det skal være centrum for alt det, som vi gør som katolikker. I 2011 erklærede pave Benedikt XVI, idet han henvendte sig til verdensmissionsamfundene, at "Alle dele af pastoralt liv, katekese og velgørenhed" i sig selv skal være mission. Pave Benedict fortsatte med at sige, at "kirken er mission".

Pave Frans har i sin formaning, Evangelii Gaudium, 'Evangeliets glæde', fortalt os, at vi skal være "missionerende disciple", fordi "Evangeliets glæde

fylder hjerte og liv for alle, der møder Jesus. De, der accepterer Hans frelses tilbud, bliver befriet fra synd, sorg, indre tomhed og ensomhed”. Med sådan et løfte, hvorfor skulle vi da ønske at fortælle andre om Jesus Kristus?

Tidligere blev missionær-præster og andre grupper af troende belæsset med penge og bunker af bønner sendt med skib for at bringe Guds nåde til folk over hele kloden. I dag er der stadig mange millioner af mennesker i Asien, Afrika og andre steder, som endnu ikke har hørt om Jesus Kristus eller har oplevet Guds nåde. De venter på, at vi når frem til dem med vores budskab om håb.

I vores tid med rejser og migration, med internettet og moderne teknologi er verden naturligvis ikke længere så stor. Faktisk er den lige uden for døren eller på skærmen. Selvom mange, på andre kontinenter, længes efter at høre evangeliets budskab, er der faktisk også mange tættere på vores hjem, hvor budskabet om Jesus Kristus er blevet glemt, ignoreret eller endda afvist.

Pave Johannes Paul II fortalte os, at hvis kirken skal være effektiv i sin mis-

sion i dag, skal der udføres en ”ny evangelisering”, hvor vi som Kirke rækker ud i verden, og hvor vi skal være opfyldt af fornyet ildhu, nye metoder og udtryk, så mennesker i vores egen tid hører evangeliets ord.

Hvad betyder det for os? Hvad betyder ny evangelisering i det daglige?

Ordet ’evangelisering’ kan være et ord vi som katolikker ikke er bekendt med, eller som vi måske tænker mest bruges af amerikanske pinsevenner, der løfter hænderne mod himlen eller venter på gadehjørnerne, klar til at kaste sig over intetanende ikke-troende.

Pave Benedict XV forklarer det sådan: «Formålet med den nye evangelisering er... at hver eneste person møder den levende Kristus”. Selvfølgelig sker det ved den hellige messe, ”Kristus nærmer sig os og bliver mere intimt levende for os, end vi er for os selv”. Dette er virkelig et møde, en personlig evangelisering, en påfyldning af os med de gode nyheder.

Vores mission er Kirkens mission, og det er at føre andre til det samme møde med Jesus som en levende person, at være tæt på ham, at lære at genkende Ham på samme måde som disciplene genkendte Ham på den støvede vej i Galilæa.

Gennem vores liv som katolikker ja, og lige så vigtigt, gennem vores ord, skal vi forkynde, at vi tilhører Jesus Kristus, som konkret er ”Vejen, Sandheden og Livet”. Vi

skal bringe folk til at møde Jesus for første gang, eller som for første gang. Det er vores mission.

Gennem bøn skal vi som individ se, finde og kende vores egen mission. Vores mission kan være i hjemmet, på skolen eller på arbejdspladsen. Kort sagt: nå ud til dem, vi møder med Guds nåde.

Gennem bøn og diskussion vil hvert sogn også opdage, hvad der er dets mission. Nogle sogne kan fokusere på en mission til lokale arbejdspladser eller skoler eller et lokalt universitet. Andre vil nå ud til migranter eller hjemløse eller til ældre på plejehjem. Der kan være en særlig mission til de par, der bliver gift i kirken; eller til dem, der føler sig tiltrukket af messens liturgi.

At vokse som et samfund af disciple, at udforske, hvad der er vores lokale mission, at nå ud til de nødlidende, at lære at elske Jesus mere og mere, dét er, hvad vi er kaldet til at gøre for, at vi kan slutte os til Jesus på Hans vej som tjener og tjene alle.

Missio Danmark

Missio Danmark er en del af De såkaldte "Pavelige missionsværker", som er pavens officielle velgørenhedsorganisation til oversøisk mission.

Missio Danmark bringer håbet om evangeliet, hvor der er uro, fattigdom eller usikkerhed og hjælp til, hvor kirken er ny, ung eller fattig. Missio Danmark giver lokale mennesker mulighed for at danne og opretholde trofællesskaber. Vi hjælper også med at uddanne og pleje fremtidige ledere, så Kirkens vitale arbejde kan fortsætte med at finde sted.

De såkaldte "Pavelige missionsværker" er repræsenteret i 125 lande og består af:

Værket for troens udbredelse

Børnenes missionsværk, der fremmer projekter, der sigter på uddannelse og sundhed.

Apostlen Petrus' Værk, der søger at fremme kirkelige kald i missionslande og at uddanne præster, kateketer m.fl.

Citater fra "Evangeliet ets Glæde", Apostolsk skrivelse fra Pave Frans, 2013.

"Jeg opfordrer alle kristne, hver og én, hvor de end befinder sig, og hvilken forhold de end måtte lever under, til endnu i dag at forny deres personlige møde med Jesus Kristus, eller i det mindste at beslutte sig for at lade sig møde af ham, at søge ham uden ophør hver eneste dag". nr. 3

"Jeg vil hellere have en kirke med skrammer, med sår og snavs, som kommer fra, at den har været ude på vej og

stræde - hellere end en kirke, der er syg, fordi den aldrig kommer ud, syg, fordi den klammer sig til sin egen komfort, sin egen sikkerhed. Jeg vil ikke have en kirke, der er optaget af at være midtpunktet, og som ender med at være viklet uhjælpeligt ind i forordninger og procedurer". nr. 49.

VERDENSMISSIONS- SØNDAGEN

Missio har mange økonomiske forpligtigelser og er derfor henvist til at indsamle økonomiske midler i den rige del af verden.

Indsamlingen finder sted på "verdensmissionssøndagen", der i Danmark er den sidste søndag i oktober måned.

Alle katolske sogne i Danmark opfordres til at bede og give generøst. Missio Danmark modtager iøvrigt hele året bidrag til missionsarbejdet.

Mobilepay: 57577

eller på

Bankkonto 4183 1686 3564

**VI GØR OPMÆRKSOM PÅ,
AT MISSIO HAR FÅET NYT
MOBILEPAY NUMMER**

57 577

**STØT OS OG HJÆLP OS MED AT
HJÆLPE BØRN**